

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **R. G.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Kortou, advokátem Advokátní kanceláře Kačmařík & Korta se sídlem Poštovní 2, 728 95 Ostrava, proti žalovanému:

Ministerstvo spravedlnosti České republiky, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. srpna 2015, č. j.: MSP-706/2014-OT-OSV/2, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. srpna 2015, Č. j.: MSP-706/2014-OT-OSV/2, a rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. října 2014, sp. zn. Si 467/2014, **s e z r u š u j í**, a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3. 000,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Korty, advokáta Advokátní kanceláře Kačmařík & Korta, se sídlem Poštovní 2, 728 95 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze a pravomocně příkázanou Krajskému soudu v Hradci Králové usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. Nad 49/2016, které nabylo právní moci dne 22. 3. 2016, domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Si 467/2014. Tímto rozhodnutím Krajský soud v Ostravě coby povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítnul žádost žalobce o poskytnutí přímých telefonních čísel na všechny soudce a vyšší soudní úředníky Krajského soudu v Ostravě, a to v podobě jméno, příjmení a přímé telefonní číslo.

II. Obsah žaloby

Žalobce se v podané žalobě neztotožnil se shodným závěrem povinného subjektu a žalovaného, že požadovaná informace se váže k vnitřní organizaci povinného subjektu, žádným způsobem neovlivňuje jeho činnost navenek, tedy je nutno její poskytnutí odmítnout dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle žalobce přímá telefonní čísla na soudce a vyšší soudní úředníky nejsou informacemi interní povahy. Žádnému soudci ani vyššímu soudnímu úředníkovi totiž nebylo telefonní číslo přiděleno pokynem ze strany nadřízeného. Uvedený údaj je podle něj shodný například s číslem kanceláře. Protože to je společně se jménem soudce nebo vyššího soudního úředníka uvedeno u každé kanceláře veřejně, není důvod, aby se podobně nepostupovalo i u telefonních čísel.

Zdůraznil, že jako advokát dokáže posoudit, kdy je nezbytné kontaktovat přímo soudce nebo vyššího soudního úředníka a kdy postačí kontaktovat kancelář soudce nebo informační kancelář. Jde o to, aby v případě naléhavosti a neodkladnosti mohl advokát věc projednat přímo se soudcem nebo vyšším soudním úředníkem. Není podle něj důvodu, aby soudci coby zaměstnanci státu byli nedostupní a jejich přímá pracovní telefonní čísla aby nebyla všeobecně přístupná. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu i na odůvodnění svého rozhodnutí. Setrval na závěru, že seznam telefonních čísel soudců a vyšších soudních úředníků Krajského soudu v Ostravě je příkladem tacitního aktu, jenž slouží k uspořádání vztahů jednotlivých zaměstnanců povinného subjektu, tedy jeho zveřejnění je nutno odmítnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Z ustanovení tohoto zákona, ale také z jednotlivých procesních předpisů upravujících jednotlivé typy soudních řízení nevyplývá, že by účastníci řízení či jejich právní zástupci mohli kontaktovat konkrétní soudce, kteří rozhodují v dané věci. Pokud by zákonodárce zamýšlel, aby některé úkony mohly být činěny telefonickým kontaktem přímo s příslušným soudcem, jistě by takovou možnost učinil součástí procesního předpisu. Zdůraznil také možnou a snadnou zneužitelnost znalosti tohoto údaje. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

Žalobce následně zaslal krajskému soudu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. Tm 4/2016, který rozhodoval o žádosti žalobce v podstatě stejného obsahu, resp. rozhodnutí předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. TmO 1/2016, kterým rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Konstatoval závěr předsedy Nejvyššího správního soudu, že rozhodnutí o odmítnutí poskytnout požadované informace je nesprávné, protože nikdy nemělo být vydáno. A to z toho důvodu, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu. Dle žalobce je tento právní závěr plně aplikovatelný i na projednávanou věc, a proto napadené rozhodnutí žalovaného nemůže, byť z jiných důvodů, obstát a musí být zrušeno.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně, žalobce pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

V přezkoumávané věci zastal jak povinný subjekt, tak žalovaný, právní názor, že telefonní seznam zaměstnanců soudu (tedy včetně soudců a vyšších soudních úředníků) představuje příklad vnitřního předpisu ve veřejné správě, tedy akt abstraktní povahy, který slouží k uspořádání poměrů uvnitř organizační jednotky a jehož vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu, v daném případě o akt, který slouží k uspořádání vztahů jednotlivých zaměstnanců povinného subjektu. Pokud tedy žalobce požadoval poskytnutí informací o přímých telefonních číslech soudců a vyšších soudních úředníků povinného subjektu (krajského soudu), konstatovali shodně, že se jedná o případ omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a z toho důvodu o důvod pro odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 citovaného zákona.

K tomuto právnímu závěru se krajský soud přiklonit nemůže. To ovšem neznamená, že by zastával názor, že povinný subjekt povinnost poskytnout požadované informace má. Naopak.

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytují tam vymezené povinné subjekty informace vztahující se k jejich působnosti. Působnost Krajského soudu v Ostravě je vymezena zejména zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, případně procesními předpisy upravujícími jednotlivé typy soudních řízení. Dle krajského soudu ovšem přidělení přímých telefonních čísel na soudce či vyšší soudní úředníky se zákony stanovenou působností krajského soudu nespojují. Telefonní aparáty, telefonní linky a telefonní čísla totiž představují pouze komunikační pomůcku. V tomto směru se krajský soud plně ztotožňuje s právními

závěry obsaženými v rozhodnutí předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. TmO 1/2016-5, jehož kopii předložil sám žalobce (pro úplnost srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 2 As 55/2003-37; dostupný na www.nssoud.cz). Jak plyne z žalobcova podání ze dne 20. 7. 2016, také on tyto závěry respektuje.

Procesní důsledek uvedeného právního závěru je zřejmý. O žalobcově žádosti o poskytnutí požadovaných informací nemělo být povinným subjektem, potažmo žalovaným, vůbec rozhodováno. Povinný subjekt měl žádost dle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím odložit a tuto odůvodněnou skutečnost sdělit žalobci (žadateli) v tam stanovené lhůtě.

Jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí povinného subjektu coby správního orgánu prvního stupně, jsou tak nezákonná, a krajskému soudu nezbylo, než je v souladu s § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Aplikace ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nepřichází s ohledem na shora uvedené v úvahu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalobce. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že k nákladům řízení vynaloženým na jeho straně náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3. 000,- Kč a náklady právního zastoupení. Nepřehlédl totiž, že žalobce se nechal v soudním řízení zastupovat advokátem, kterým byl kolega z advokátní kanceláře, v níž žalobce vykonává advokacii. Uvedené zastoupení však považuje krajský soud za účelové a nedůvodné. Jak již konstatoval, žalobce je advokátem, má tedy dostatečné právní vzdělání a dostatečné znalosti, aby se v daném soudním řízení nemusel nechat zastupovat jiným advokátem. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje fakt, že většinu úkonů v soudním řízení po podání žaloby (např. reakce ve vztahu k Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 25. 2. 2016 nebo přípis zdejšímu soudu ze dne 20. 7. 2016) činil žalobce osobně, nikoliv prostřednictvím svého zástupce. Pokud tedy žalobce náklady spojené se zastupováním v této věci advokátem skutečně vynaložil nebo bude povinen v budoucnu vynaložit, nejedná se dle krajského soudu o náklady důvodně vynaložené ve smyslu shora citovaného § 60 odst. 1 s. ř. s. Důvodnými tak shledal toliko náklady spočívající v zaplacení vyměřeného soudního poplatku. Povinnost uhradit je uložil žalovanému, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. září 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu